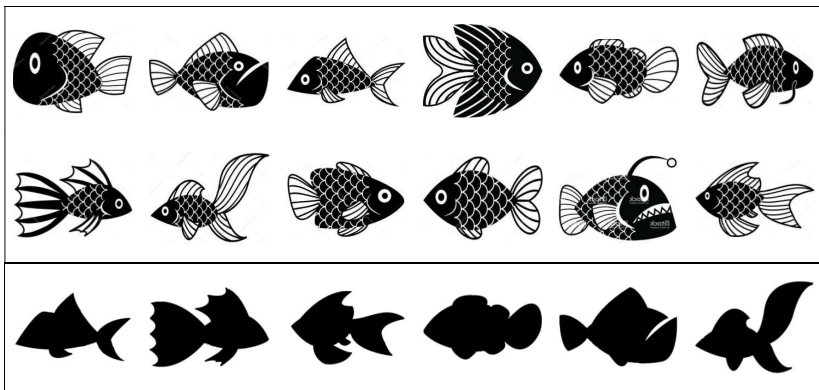

BYSTRÉ HLAVY

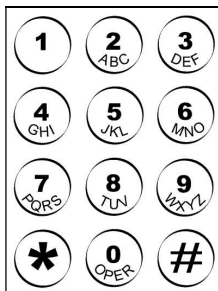
PRO NEJMENŠÍ

RYBY. V jižních Čechách se konal výlov rybníka. Najdeš podle siluet ryby, které se rybářům vylovit nepodařilo?

PRO STARŠÍ

TELEFON. Na tlačítkovém telefonu byla napsána následující zpráva tak, že každé písmeno je znamenáno podle toho, kolikrát rychle za sebou je zmáčknuto příslušné tlačítko. (např. N = 2x tlačítko 6).

77775552888666677778

5339999444777733

55777444777782

5577725553

obrázky: <https://images.google.com/>

Klára Špunt Zelinková

TOMÁŠEK – Zpravodaj při kostele sv. Tomáše v Brně. Vydává Řím.-kat. farnost u sv. Tomáše v Brně, Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ 545 57 22 15, ě. účtu: 2200030422/6800, Internet: <http://www.svtomas.net/>
Mons. Jan Mráz – farář, redakce: o.J. Tůma, M. Keprtová, P. Zahradník. Šchránka pro el. příspěvky: redakce@svtomas.net, ostatní příspěvky předávejte kostelníkovi. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Nevyžádané příspěvky nevracíme. NEPRODEJNÉ. Uzávěrka příštího čísla 8. prosince 2019.

3

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE SV. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Ať se mi stane podle tvého slova.“ (Lk 1,38)

Úvodní slovo

Milí přátelé,

v posledních dnech v naší společnosti zvlášť silným způsobem rezonuje téma svobody. Děkujeme za osvobození od komunistické diktatury, uvažujeme o tom, jak bylo v uplynulých třiceti letech s touto svobodou naloženo, a ptáme se, co to vlastně svoboda je. Každý z nás touží být svobodný a každému člověku jistě pravou svobodu přejeme. Jsme ale ochotni dát svobodu také Bohu? Zní to možná trochu zvláštně, ale právě

toto je důležitým rozměrem Adventu, který už se nám opět tiše připomíná: dát Bohu svobodu, osvobodit ho od svých představ a přání, nechat Boha být Bohem, jak píše Richard Rohr, nechat jej být tajemstvím, s důvěrou mu svěřit svůj osud, i když vůbec netušíme, co všechno to může obnášet. Zkusme tedy, milí přátelé, letos znovu najít odvahu spolu s Pannou Marií říci zase o něco opravdověji a upřímněji Bohu své „Staň se!“, věřme, že pak se také jistě zase o kousek přiblíží onen tichý příchod Zachránce, na kterého čekáme.

o. Jakub Tůma

ROČNÍK XXVI.

24. listopadu 2019

Informace

- **Výroba adventních věnců** se bude letos konat v sobotu 30. listopadu od 14 do 18 hodin na faře (Lidická 6). Větve na výrobu věnců budou k dispozici. V omezeném množství bude také možnost zakoupit si dekorální potřeby (svíčky, bodce, ozdoby, stuhly apod.)
- **Mimořádná sbírka na církevní školství** proběhne při všech bohoslužbách 1. neděli adventní.
- **Mikulášská nadílka** pro mladší děti je v našem kostele naplánována na 4. prosince po „dětské“ mši sv., která začíná v 17.30.
- **Mikulášská besídka** plná zábavných scének (a možná i s nadílkou) se bude konat 8. prosince od 15 hodin v CDM Petrinum (Veveří 15). Na setkání se těší skautské oddíly Severky a Tardigrada.
- **Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu**, kterou obvykle slavíme 8. prosince, budeme letos vzhledem k tomu, že na to samé datum v tomto roce připadá 2. neděle adventní, slavit až v pondělí **9. prosince**. Je to doporučený svátek.
- **Předvánoční úklid kostela** nás čeká v sobotu **7. prosince**. Prosíme co nejvíce ochotných dobrovolníků o pomoc

s přípravou kostela na svátky. Úklid začne hned po ranní mši sv.

- **Kurz Alfa v naší farnosti** začne od čtvrtka 9. ledna 2020. Na něm se během večere, přednášky, písní a diskuze ve skupinkách snaží lidé poznat Boha. Jsou zváni všichni, kteří jsou zvědaví nebo skeptičtí. Jsou zváni i ti, kteří stojí na okraji církve nebo kdysi ztratili cestu k Bohu a chtějí svůj někdejší vztah s Bohem zkusit obnovit. Vyzýváme Vás a prosíme, pozvěte na kurz Alfa všechny, o kom víte, že by se chtěli o Bohu něco dozvědět touto jednoduchou formou.

Zveme i všechny ty, kdo by chtěli pomoci s organizací, aby se nám přihlásili. Možností je mnoho – můžete například péct buchty, můžete se za kurz Alfa modlit, můžete pomoci v kuchyni a při obsluhování hostů nebo jako moderátoři diskusních skupinek.

První termín, na který můžete zvát nové hosty, je čtvrtek večer 9. 1. 2020 v 19 hod. Téma: „Je křesťanství nuda a přežitek?“

Více se lze dozvědět na stránkách <https://www.svtomas.net/alfa/> Hlásit sebe či jiné účastníky můžete na mail alfautomaska@gmail.com nebo přímo Markétě na telefonu 737 243 112.

- **Dětský začátek Adventu – výroba adventních Jeruzalémů.** Letos nás navštíví svatá Anežka a další čeští

Nutno ještě podotknout, že zejména první dny bylo poměrně deštivo a že vstup nejen na audienci, ale i do všech bazilik je přes bezpečnostní rámy, což vstup časově protahuje. Ale i to jsme dobře přestáli. Do Brna jsme přijeli v průběhu soboty a ještě teď se vzpomínáme.

Petr Kali Hanák

Reakce na článek

V minulém čísle našeho zpravodaje byl uveřejněn článek PhDr. Jana Weinbergera s názvem „*Slavit Halloween nebo svátek Všech svatých?*“ Pan doktor Weinberger v něm popisuje kořeny lidových zvyků spojených s tzv. Halloweenem a přiklání se k názoru, že jsou tyto zvyky dodnes příliš těsně propleteny s magií a okultismem. Toto tvrzení nelze brát jako oficiální stanovisko naší redakce. Spíše nám šlo o to, dát v rámci zdravé názorové plurality prostor různým pohledům na dění kolem nás. Ozvali se nám však někteří čtenáři, kteří tvrzení pana doktora Weinbergera rozporují s odkazem na to, že popisy keltských rituálů, které jsou v jeho článku použity, máme k dispozici pouze od antických římských historiků a jako takové jsou značně nejisté, neboť staří Římané mohli pohled na Kelty v rámci dobové propagandy značně zkreslit, a že lidové zvyky spojené s Halloweenem

jsou pro naši kulturní oblast sice cizorodé, ale v podstatě jsou vlastně na podobné úrovni jako náš stále zachovávaný původně pohanský zvyk jarní (dnes velikonoční) pomlázky. Neradi bychom zde rozpoutávali další polemiku na toto téma, abychom pak na stránkách našeho farního zpravodaje ještě o Vánocích nežili „Dušičkami“. Proto tedy pro zájemce o hlubší zkoumání této problematiky pouze níže uvádíme nám zasláný odkaz na článek s poněkud smířlivějším pohledem na Halloween a konečné rozsouzení této polemiky necháváme na zdravém úsudku každého z našich bystrých čtenářů.

[http://www.moje-duha.cz/soubor/4/2012 rodina/je na halloweenu neco skodliveho.pdf](http://www.moje-duha.cz/soubor/4/2012%20rodina%20na%20halloweenu%20neco%20skodliveho.pdf)

Za redakci o. Jakub Tůma

Z myšlenek o Josefa Šika

My, věřící lidé, musíme být vnímaví pro potřeby lidí kolem nás a musíme chtít poskytnout pomoc, kterou lidé kolem nás potřebují. To je základní povinnost všech věřících lidí ve vztahu k potřebným lidem, kteří kolem nás žijí. My můžeme svými modlitbami prospět i vzdáleným lidem, které osobně neznáme, ale o kterých jsme se dověděli, že trpí a potřebují pomoc.

rozhodně vyzkoušet. V metru jsme se pak pravidelně potkávali se skupinou z Olešnice a z Moravského Krumlova. Spali jsme v hotelu, do kterého nás odváželi autobusem od konečné stanice metra. O snídaně a večere jsme se nemuseli starat, ale i tak na dlouhé spaní čas nebyl. Většinou byly snídaně již kolem šesté ráno, protože program byl skutečně nabitý a cestování náročné. Během programu kafaři rádi využívali místních kavárniček, jak známo, s vynikající kávou. Ochutnali jsme i nějakou tu místní pizzu a víno. Ani občůdky v ulicích nezely prázdnotou a stálo za to se tam nakouknout.

Naše skupina po skončení zůstala v Římě ještě o dva dny déle. Čtvrtek jsme využili k návštěvě baziliky sv. Pavla za hradbami. Zde se sloužila mše sv. a před námi měli mši čeští bohoslovci, které jsme vystřídali a měli jsme to štěstí, že zároveň s námi přijel i uvedený sbor z Velehradu a obohatil tuto naši bohoslužbu. Dále jsme navštívili katakomby Di San Sebastiano a Tre Fontane. Tre Fontane je místo, kde měl být stát sv. Pavel. Při stěti vystříkla krev na tři místa, na kterých pak následně vytryskly prameny. Dnes je zde trapistický klášter, kde v jeho shopu lze zakoupit výrobky z eukalyptu a další zdravé produkty jako ořechovka apod. Poslední den jsme zamířili do Cascie (čti kaše) do basiliky sv. Rity, stigmatizované řeholnice, která se stala patronkou

pro neřešitelné situace. V Cascii jsme prožili krásné dopoledne při mši sv. i při prohlídce nádherného kamenného městečka a i při modlitbě za všechny, zejména ty z vás, kteří nás o to žádali. O sv. Ritě stojí za to si něco přečíst.

Následně jsme vyrazili k domovu. V autobuse jsme strávili poměrně dost času. Měli jsme s sebou dva kněze, kteří se o všechny velmi dobře starali. Samozřejmě byl v autobuse jakýsi modlitební rituál, shlédli jsme filmy o sv. Ritě a sv. Petrovi a vypočetli řadu informací až přednášek cestopisných, zeměpisných, náboženských apod. Velmi zajímavá byla např. o otci Piovi a teologické rozebrání jeho duchovních postojů. A jak otec Pio odpovídal na dotaz, jak se stát svatým? Odpověď zněla jednoduše: dobře a poctivě si plň svoje povinnosti.

Čas byl i na humor a vtipky. Víte např. kde je víno nejsilnější? No přece v kostele, tam pije jenom jeden, ale zpívají všichni přítomní. Na to reagoval p. farář, že má pochybnosti o současné kvalitě mešního vína, protože ze zpovědního zrcadla ministrantů ve zpovědnici při vyznání hříchů vymizelo: „upíjel jsem víno“... Zajímavá byla také rada pana řidiče, když se z Cascie jelo serpentýnami. Cestující, kteří se bojí, ať zavřou oči, on prý to dělá taky tak.

svatí, kteří budou děti provázet večerem. Hlavní náplní bude výroba adventních Jeruzalémů, které si děti odnesou domů a mohou je pak rozsvěcovat u modlitby během Adventu. Těšit se mohou také na povídání o. Jakuba, zpívání a stavbu živého Jeruzalému při modlitbě ve ztemnělém kostele. Ukončením bude průvod světélek při společném zahájení první adventní mše v 17:30 (Na mši děti mohou, ale nemusí zůstat).

Kdy: sobota 30. listopadu od 16 hod.

Kde: zákristie kostela

Věk: program je již pro děti od tří let, výtvarně se ale mohou realizovat i školáci

S sebou: doporučujeme oblečení vhodné k výtvarné činnosti

Srděčně zveme

*o. Jakub Tůma, Děti víry,
Klára Kengi Koukalová*

Z farní charity

O slavnosti Krista Krále se s vámi chceme podělit o informace, které se už převážně budou týkat nadcházejícího Adventu a vánoční doby. Král, jehož sláva ozařuje závěr církevního roku je zároveň tím, kterého očekáváme.

Vánoční balíčky

Jako každý rok, i letos farní charita připraví vánoční balíčky pro potřebné bratry a sestry. Balíčky budeme kompletovat v pátek 20. prosince. Od soboty 14. prosince můžete kdykoli přede mší svatou nebo po ní přinést do sakristie vaše příspěvky – cukroví, sladkosti, ovoce, ořechy. Předějte je prosím, některému z kostelníků, případně kněží. To, co nenaplníme do balíčků, zašleme jako obvykle do Domova svaté Markéty, Denního centra pro bezdomovce a Domova pokojného stáří na Kamenné ulici. Všem dárcům předem děkujeme. Víme, že je ještě brzy, ale další číslo Tomáška vyjde až těsně před vánočními svátky.

K čemu jsme použili vaše dary

LL – Likvidace lepry	3 000 Kč
Světlo pro svět – prevence a léčba slepoty v rozvojových zemích	3 000 Kč

Děkujeme všem dárcům.

Drazí, ať je pro vás nadcházející adventní doba dobou zastavení a očistění, abyste mohli o Vánocích přivítat narozeného Spasitele.

Dobrovolníci farní charity

Sedm pokladů

Břimování

„Přijmi pečeť daru Ducha svatého.“ Slova, která znějí přímo při udělení svátosti břimování, nám zároveň odhalují její význam: Břimování jako pečeť završuje, stvrzuje náš křest. Tak jako na Ježíše po křtu v Jordáně sestoupil Duch svatý v podobě holubice, tak se nás zvláštním způsobem dotýká tentýž Boží Duch, když nás biskup (nebo zvlášť pověřený kněz) maže na čele posvátným olejem, vkládá na nás ruku a pronáší nad námi slova modlitby. Břimování patří spolu se křtem a eucharistií k tzv. třem iniciačním svátostem, tedy ke třem svátostem, které uvádějí člověka do plnosti křesťanského života. Břimování pak můžeme chápat také jako zvláštní pozvání ke službě druhým. Jako by nám Pán křtem řekl: „Jsi moje milované dítě.“ A jako by břimováním dodal: „Pojď za mnou, mám pro tebe zvláštní poslání. Počítám s tebou!“ Ano, i nás Bůh

chce potřebovat k dokončení svého díla v tomto světě. Jsme-li tedy už břimování, neváhejme a v síle této svátosti se pusťme směle do díla, ke kterému nás Pán povolal. A pokud ještě z nějakého důvodu břimování nejsme, nebojme se o udělení této svátosti požádat. Bylo by přece škoda bojovat své životní boje bez tak silné Boží výzbroje.

o. Jakub Tuřma

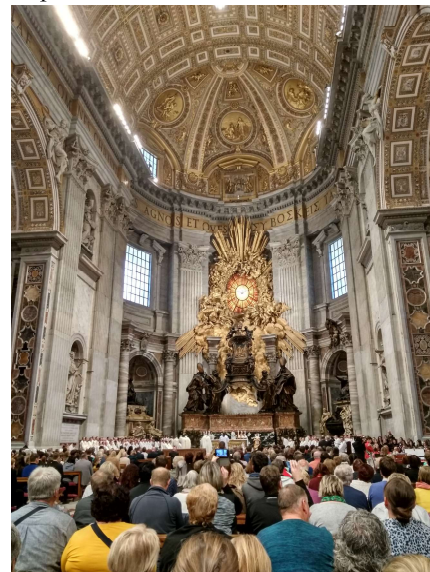
Příprava na břimování

a na pohřeb ☺

Milí farníci, jistě víte, že v naší farnosti probíhá příprava na břimování. Je to už nějaký ten pátek, přesněji středu, co tato příprava začala, a tak se mi zdá, že vám o ní dlužím alespoň krátkou zprávu. Příprava začala v říjnu 2018 a má se završit přijetím svátosti břimování v neděli 24. května 2020 v 9 hodin v našem kostele. V současné době máme 42 břimovanců. Jsou to většinou mladí středoškoláci, ale i univerzitní studenti a pracující, několik paní na mateřské a jedna v důchodu. Setkáváme se dvakrát měsíčně v zákristii, kde máme nejdřív půlhodinovou přednášku, potom diskusi v menších skupinkách a nakonec v kostele adoraci. S přednášením

sv. Petra i na místě dlouhodobého odpočinku kardinála Josefa Berana.

Ve středu 13. 11. 2019 se čeští poutníci společně s lidmi z celého světa setkali na generální audienci u papeže Františka na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu.

Měli jsme štěstí a viděli papeže Františka z bezprostřední blízkosti,

neboť projížděl v papamobilu přímo před námi. Papeži Františkovi byla předána sbírka jako dar pro chudé a potřebné. Papeži byla předána i socha sv. Anežky České. V útrobách sochy jsou pergameny s otisky prstů dárců uvedené sbírky, takže i vaše, pokud jste se sbírky zúčastnili. Národní pouť pak byla ukončena ve středu odpoledne slavnostní bohoslužbou v bazilice sv. Jana v Lateránu.

Celý program byl vyslán televizí Noe a rádiem Proglas. Program byl doplněn koncerty, a to hudbou Hradní stráže – plk. Jan Zástěra, Scholy brněnské mládeže – Štěpán Policer, a také Pěveckého sboru SGV z Velehradu – Filip Macek.

My osobně jsme se přidali k autobusu poutníků vypravovaného z Bystrého u Poličky. Autobus nás nabral v Brně v neděli 10. 11. 2019 odpoledne. V pondělí ráno jsme přijeli do Říma a zapojili se do programu Národní pouti. V mezičasech jsme si do programu přidávali další prohlídky významných či památných míst města Říma. Například jsme shlédli Svaté schody, zahlédli Colosseum a vedlejší Forum Romanum, a když jsme se osamostatnili od skupiny, prošli jsme si pomalu a v klidu uličky Trastevere s dalšími kostely a památkami, s příjemnou atmosférou i s kavárničkami, restauracemi a pizzeriemi, které jsme museli

jsme v poslední minutě dostali gól a prohráli tak 1:0. Utkali jsme se tedy alespoň o třetí místo a zápas vyhráli na penalty.

Domů jsme si odnesli krásné šesté a třetí místo, dostalo se nám ještě pár uznání jako třeba *nejlepší střelec turnaje*, kterým byl vyhlášen David Mareček z Tardigrady Mladších/Hezčích se 6 góly, *nejlepším hráčem turnaje* jsem byl vybrán já (Daniel Bureš z Tardigrady Starší). Zdravě unavení a šťastní jsme přebírali diplom a ocenění, teď už visí v klubovně na faře. Děkuje všem, co si přišli zasportovat a za rok znovu!

P. S.: Krátké video z celého turnaje lze nalézt na Youtube pod jménem *Fotbalový turnaj o pohár sokolů*.

Dan Kanec Bureš

Národní pouť Řím 2019

V termínu 11. – 13. listopadu 2019 proběhla Národní pouť do Říma k 30. výročí svatořečení Anežky

České. Trošku nás brňáky zamrzelo, že z města Brna zřejmě nebyl vypraven žádný autobus. Svatomatášskou farnost v Římě reprezentovali manželé Hanákoví, nejmladší manželé Zezulovi, Tomáš Brabec s dcerou a Vojta Pospíšil. Za Brno tam byli také manželé Múčkovi od Jakuba, tucet židenických poutníků pod vedením Kuliočka, a dále jednotlivci od Augustýna a z Králova Pole a možná i od jinud. Hlavně Brno zastupovala Schola brněnské mládeže pod vedením Štěpána Policera. Možná by měla zaznít i známá jména jako Petr Vrbacký či Martin Holík z Proglasu.

Pouť byla zahájena v pondělí 11. 11. 2019 modlitbou českých a moravských biskupů v bazilice sv. Klimenta nad hrobem sv. Cyrila (1150. výročí jeho úmrtí v Římě). Odpoledne následovala společná mše v bazilice Santa Maria Maggiore, na které měl promluvu brněnský biskup Vojtěch Cikrle. V úterý 12. 11., v den 30. výročí kanonizace sv. Anežky České, byla hlavní bohoslužba národní pouti v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Po bohoslužbě jsme se pomodlili modlitbu za vlast u oltáře sv. Václava a zazpívali Československou hymnu (někteří mladší členové výpravy se ptali, cože se to zpívá po té České hymně) a následně se měli ještě biskupové modlit v katakombách baziliky sv. Petra u sochy sv. Anežky České a u hrobu

i s vedením skupinek mi pomáhají někteří lidé z farnosti a z komunity Emmanuel a také moji kamarádi a známí z Opus Dei v Brně, kteří mají teologické vzdělání. Tento školní rok se k nám mohl přidat i otec Jakub, což je pro nás veliká radost. Už měl i jednu přednášku. Hudbu při adoraci zatím většinou zajišťují mladí v různých sestavách.

Myslím, že celková atmosféra i spokojenost je dobrá a já sám mám z tohoto projektu velkou radost. Jsem rád, že je to týmová práce, a jsem vděčný za každého, kdo se jakkoli zapojí a uplatní tak svoje dary. A tím se dostávám k dalšímu bodu: Pokud by někdo z vás uměl zpívat nebo hrát na hudební nástroj a byl ochoten jednou za čas pomoci při adoraci, budeme rádi. Ať se mi prosím ozve.

A nakonec pozvání opravdu pro všechny: přípravy biřmovanců jsou tento školní rok veřejně přístupné. Přednáška začíná každou druhou a čtvrtou středu v měsíci v 18:45 v zákristii, bývá otevřen boční vchod (od katastrálního úřadu). Následné skupinky mají u biřmovanců sice stabilní sestavy, ale už teď se tu vždy najde pár nebiřmovanců, kteří si vytvoří skupinku svoji. Můžete se k nim přidat. Před půl devátou večer pak otvíráme hlavní vchod kostela a začne adorace, kterou máme každou středu od 20:30 do 21:15

i když není příprava na biřmování. Tak pokud můžete a chcete, určitě přijďte! Nevadí, že už jste biřmovaní. Máte-li touhu své vzdělání ve víře oprašovat nebo se o ní bavit nebo se s námi modlit, jste zváni. Můžete to brát jako přípravu na pohřeb☺. Tu přece potřebujeme všichni.

Kéž Pán tyto večery bohatě požehná! Za to se modlím a vás, milí farníci, prosím o totéž.

o. Martin

Praha 1989

*Děkovná bohoslužba za svatořečení
Anežky České*

Před 30 lety svatořečil v neděli 12. listopadu Svatý otec Jan Pavel II. Anežku Českou. Nezúčastnil jsem se svatořečení v Římě, rozhodl jsem se však se svou ministrantskou skupinou vykonat pouť na děkovnou bohoslužbu, která byla naplánovaná na sobotu 25. listopadu. Bral jsem sebou kluky ve věku kolem deseti let. Jejich rodiče byli ochotní je pustit, to ještě netušili, že mezitím vypukne sametová revoluce. (Jak nám to ten národ mohl udělat?!) Na srazu jsem se sešel se třemi kluky – Káčetem, Gertem a Bandifenem.

Už samotná cesta vlakem byla zajímavá, potkal jsem se tam s Jakubem

Holíkem, dnešním farářem v Třebíči, který v Římě byl a nadšeně líčil svoje zážitky. Byli jsme plní očekávání a také nadšení, po týdnu stráveném na demonstracích na náměstí Svobody byla cesta do Prahy skvělým vyvrcholením.

Bez problému jsme dojeli do cíle, ubytovali se u mého kamaráda Honzy v Dejvicích a šli spát v rozumnou dobu, abychom si následující den užili.

Ráno jsme se vypravili na Hrad. Nenechali jsme si časovou rezervu, a tak jsme se záhy ocitli v tlačenici poutníků. A to tam tehdy ještě nebyly rámy. Naštěstí nám pomohlo ministrantské oblečení, kterým jsme se prokazovali. Díky němu nás pustili do katedrály. Stáli jsme kousek od oltáře. Bohoslužba byla docela dlouhá, ale nabitá radostí a nadějí. V jejím závěru vystoupil kardinál František Tomášek a vyjádřil podporu všem lidem bojujícím za společenskou změnu. Vyvrátil také zprávy, které se objevily v televizi, že snad jednal s představiteli komunistické strany. Až později mi došlo, co se vlastně na setkání s pražským tajemníkem KSČ Štěpánem v uplynulém týdnu odehrálo. Pražský hrad byl totiž od začátku demonstrací uzavřený pro veřejnost. Pražští komunisté chtěli pana kardinála přesvědčit, aby se děkovná bohoslužba nekonala

v chrámu svatého Víta. Ale nepodařilo se jim to. A v sobotu se Hrad otevřel pro desetitisíce poutníků z celé republiky.

Po mši svaté se nám podařilo zdárně a bez ztráty členů mužstva Hrad opustit. Procházeli jsme Prahou a nějak jsme tušili, že se většina účastníků bohoslužby přemístí uje na Letnou na největší demonstraci sametové revoluce (bylo na ní snad 800 000 lidí). Musím přiznat, že jsem se tam ten den s klukama neodvážil jít. Přece jen jsem za ně měl zodpovědnost.

Když jsme se večer vrátili na místo našeho ubytování, oznamovali nám naši hostitelé nadšeně, že viděli Gerta v televizi.

Zůstali jsme v Praze až do neděle a zúčastnili se nedělní demonstrace, na které bylo kolem 500 000 lidí. A opět se nikdo neztratil. Zbývalo už jen se dopravit na nádraží a vrátit se vlakem do Brna, kde nás s napětím očekávali. Tehdy jsme neměli k dispozici mobily. Bohu díky za úžasný listopad 1989, za nadšení a euforii, za události, které člověka zasáhnou maximálně jedenkrát za život. Bohu díky za svobodu, která sebou nese odpovědnost za vlastní život, mnohdy i nejistotu, ale je darem a v roce 1989 byla pro nás něčím zcela nečekaným.

Marabu

na pustém ostrově, v noci jsme pašovaly lékárníčku přes hranice a nechyběla ani sladká tečka na konec aneb dělání Bebe střechy.

V neděli jsme se také zúčastnily velmi ojedinělé mše v kuřimském kostele. V pondělí večer naši etapu zakončila závěrečná hra, při níž jsme musely prvních pár minut sloužit vedoucím, a poté jsme se vydaly do města hledat našeho úhlavního nepřítele, který byl poražen dotykem celé skupinky. Podzimky jsme večer zakončily žranicí.

V úterý jsme se sbalily, uklidily klubovnu, naobědvaly a vlakem se vrátily zpět do Brna, odkud se každá vydala svou vlastní cestou domů.

Grace

Turnaj o Pohár Sokolů

v malém fotbalu

Dne 19. 10. 2019 se naše dva týmy od kostela sv. Tomáše sešly na hřišti Biskupského gymnázia. Jeden

tým, Tardigrada Mladší/Hezčí, tvořili převážně menší kluci a holky, dohromady asi patnáct dětí, co si zahrály s našimi dvěma vedoucími Davidem Marečkem a Jiřím Váchou. Starší tým se skládal z osmi kluků a vedoucích se jménem Tardigrada Starší. Protože jsem hrál za tým starších, nepamatuji si přesně všechny výsledky Mladších, za což mě doufám omluvíte. Tým mladších měl zápas dříve. Ti, co právě nehráli, se snažili hlasitě podporovat, připojilo se i okolí. Bravurně zvládli oba zápasy a ze skupiny z prvního místa postoupili. Potom byla trošku pauza, a protože Starší hráli až v poslední skupině a museli na svoje zápasy počkat asi až do půl 12. První zápas jsme zvládli 3:0 a to proti týmu, který před dvěma roky vyhrál celý turnaj. Hned potom přišel druhý zápas. Byli jsme trochu vyčerpaní, takže zápas skončil remízou 2:2. I přesto se nám postoupit podařilo. Sice jen z druhého místa, to ovšem vůbec nevadilo.

Následoval znovu zápas mladších, kteří svůj první zápas ve vyřazovací fázi zvládli skvěle a postoupili dál. Nám starším se též povedl a s dalším postupem přibývala naděje, že se oba týmy potkají ve finále. Bohužel další zápas mladších už nedopadl a tato šance se pro nás tímto uzavřela. Naše kamarády jsme byli odhodlaní pomstít a zápas proti přemožitelům byl taky lehce vyhrocený. Naneštěstí

do skupinek. Abychom vyhrály, musely jsme podstoupit výcvik a naučit se čínsky. Posilnila nás také výborná sekaná od paní Halámkové, děkujeme. Mimo to jsme ale taky hrály vlajkovanou, pašovaly lístečky a dělaly jsme Míša řezy.

Nejdůležitější bitva ale spočívala v tom, že jsme honily toho hlavního Huna po Kuřimi. Všichni lidé se na nás divně koukali. Večer jsme oslavily vítězství a další den jely zpátky domů.

Slavíček

V pátek 25. 10. jsme se sešly na nádrazí v Králově Poli, odkud jsme pokračovaly až do skautské klubovny v Kuřimi. Hned po příjezdu si pro nás vedoucí připravily hru, díky které jsme se dozvěděly složení čtyř etapových skupinek, které se nazývaly Hayabusa, Mushu, Khan a Cric-Kee. Poté následovalo vybalování, večere a večerní program. Dívaly jsme se na Disney pohádku Mulan, což bylo také téma naší etapy.

Následující dny nás čekalo plno zajímavých a zábavných her, kdy jsme se v etapových skupinkách vydaly na výcvik, plížily se temnou nocí, přičemž jsme se schovávaly před nepřáteli a stali se z nás statní vojáci se smyslem pro vojenskou strategii. Také jsme si zahrály na ztroskotance

---

K výročí

Výročí jsou důležitá. Cyklicky se vracejí a jejich připomínky ukazují, co je pro společnost zaznamenáním hodné. Předchozí staletí měla krásný zvyk tištěných kalendářů, v jejichž úvodu bylo napsáno, kolik let uběhlo od různých událostí. Nový rok tak byl zasazen do toku času jako hrdý potomek slavných předchůdců. Čtenář se v úvodu dočetl, kolik let uběhlo třeba od stvoření světa, od vyvedení z Egypta, od první olympiády, od založení města Říma nebo od poslední velké povodně v Praze, a mohl se právem cítit jako hrdý dědic Židů, Řeků, Římanů a velkých duchů národa svého a jistě pocítil svou osobní zodpovědnost za události roku nadcházejícího. Škoda, že v dnešních kalendářích to není, do nového roku bychom mohli vstoupit hrdě, se vztyčenou hlavou, nikoliv jen s opicí. Letos například slavíme 2 795. rok Olympiád, 336 let od tureckého obležení hlavního a slavného města Vídně, a také 30 let od listopadu 1989. Nejkulatější výročí je to poslední, budeme se tedy věnovat jemu.

Následující text se pokusí zohlednit dvě otázky, které se v souvislosti s tímto výročím zdají být stále živé. Nejprve se budeme věnovat otázce, zda revoluce jsou k dobrému či k zlému a jak je od sebe poznat.

Druhá otázka zní, zda změna poměrů je potřebná k tomu, aby dobrý katolík mohl žít dobrý život.

I.

Špatnou revoluci, jak napoví autorita, poznáme snadno: „Začala se z pýchy a závisti – a pro žádost panování a cti. Začali ji ... bez Boha a práva, povedou ji bez svědomí a spravedlnosti, dokonají ji nešťastně a beze cti.“ Slova Františka Jana Vaváka, trefně popisující revoluci ve Francii v roce 1789, se jasně a živě hodí na všechny revoluce proti přirozenému řádu, snadno ji uplatníme u ruské revoluce roku 1917, Hitlerova nástupu k moci či únorového puče v roce 1948. Vavák, sedlák a písmák konce 18. století, pak dále popisuje na francouzských událostech špatné ovoce špatných revolucí, popisuje, co se v takovém nepřirozeném zřízení musí, co se cení a co se trestá: „Takové zlosyny, z nichž mnozí šibeníci a kola dávno zasloužili, s poklonou a ponížeností bychom museli ctít, co bychom v domech měli, to všechno jim dáti.“ Trestalo by se, „kdo by jednou zavržené jakékoliv náboženství držel a zastával, kdo by od franckého národa přinášenou slavnou svobodu neuznával, proti ní mluvil a jiné přemlouval, kdo by francký národ nectil a za osvoboditele nevydával, kdo by jejich statky, nařízení a žádosti tupil.“ Chválil by se ten, „kdo francouzskou svobodu a jejich znamení povděčně přijal, kdo by všelijaké skryté tajnosti, jednání, rady

a punktování vyhradil a oznámil, kdo by ze své dobré vůle s nimi táhnouti, jejich skutky vykonávati chtěl, ...z těch by byli páni a reprezentanti.“ Vyměnili francouzské revolucionáře za sovětské komunisty, dostaneme snadno rozpoznatelný popis 40 let vlády komunistů v naší zemi, vzpoury proti přirozenému řádu, popis systému, který má zlo ve svých základech, a proto ho nelze reformovat, jen svrhnout nebo čekat, až se sám rozloží. Svržení systémů popírajících přirozený řád a návrat k řádu přirozenému pak můžeme po libosti nazývat kontrarevolucí, dobrou revolucí či restaurací, což je pojem zvláště vhodný, neboť slibuje mnoho dobrých věcí. V tomto ohledu, přes všechny možné výhrady, můžeme o změnách konce roku 1989 a počátku 1990 hovořit v dobrém – nezačaly z pýchy ani závisti, významně je podpořilo svatořečení Anežky České, vedeny byly s respektem k přirozenému právu (velmi rychlé ukončení systematického útlaku a obnova přirozených práv a povinností člověka), se snahou o spravedlnost (osvobození nespravedlivě vězněných bylo jedním z prvních požadavků), a ačkoliv byly živelným procesem a nikdo přesně nevěděl, jak se věci budou vyvíjet v dalších hodinách, dnech a měsících, dokončily se nakonec víceméně šťastně a se ctí.

Rychlé změny jistě nebyly dokonalé, ale v základních obrysech listopadová kontrarevoluce uspěla a restaurovala základy přirozeného řádu, s obnovou vlády zákona a spravedlnosti, s obnovením soukromého vlastnictví a podnikání, s restitucemi ukradených majetků, zrušením nespravedlivých rozsudků a nápravy dalších křivd předchozího období.

Po roce 1989 nám bylo umožněno začít postupnými kroky usilovat dlouhodobě o změny k lepšímu a spravedlivějšímu řádu, s vědomím, že je třeba mít ve všem trpělivost a pevnou důvěru v Boha. Církev bojující má přispívat také k nápravě světa, dnešní svět toho potřebuje více než kdy jindy.

II.

Benedikt XVI. v knize Ježiš Nazaretský hovoří o dvojím způsobu modlitby Otče náš. První je sestupný – začínáme u Boha na nebesích (Otče náš) a sestupujeme na zem, „na cesty lidského bytí, nakonec sestoupíme až k nejzazšímu ohrožení člověka, na kterého číhá Zlý“. Končíme u záležitostí tohoto světa, protože zlé křesťané prvních staletí i později chápali nejen osobně, ale také širěji, jako světské útrapy, zlo systematicky vytvářené, a prosili Boha, aby svým příkazem zastavil všechno neblahé. „*Sv. Jan vybavil „šelmu z moře“, z temných propastí zla, proky římské státní moci a dal tak nebezpečí, kterému se křesťané jeho*

pobyt jsme vystřídali hned několik kuchařů, každý nám připravil několik svých specialit ze své kuchyně. V neděli jsme v místním kostele byli zapojeni do oslav posvěcení kostela, v pondělí jsme se zase vydali na blízký hrad Svojanov.

Z podzimkem jsme si dovezli mimo zážitky i pár suvenýrů. Za zmínku stojí asi nejvýznamnější z nich: pneumatika, kterou kluci úspěšně vyobchodovali od místních a už si s ní od té doby nepřestali hrát. Pneumatika si tak našla svého nového majitele a k našemu překvapení ani rodiče neprotestovali.

Díky vedoucím, kteří se mnou jeli, a těším se zase na další akci v tomto složení.

Tom Zaida Konzal

Podzimky Severek

Tyto podzimní prázdniny náš oddíl strávil v Kuřimi. Celými podzimkami nás provázela statečná Mulan. Šla do bitvy s Huny, kde zastupovala svého nemocného otce. Měla také společníky: draka, cvrčka a koně. Podle nich jsme byly rozděleny

---

Skautské podzimní prázdniny v Bystrém

Na podzimky jsme se tentokrát vydali do dřívě nenavštíveného městečka Bystré u Svitav. Strávili jsme tu celkem pět dní a myslím, že to taky byly poslední dny, kdy počasí ještě stálo za to.

I přes hromadný exodus, který v sobotu ráno na nádraží v Králově Poli nastal, a přes vážné obavy jestli nás pan řidič vůbec všechny pustí do autobusu, se nám nakonec podařilo v pořádku a bez dalších problémů dorazit až na náměstí v Bystrém. Těžko říct, kdo z nás měl větší obavy, jestli pan správce nebo my. Ale ani poněkud ledové přivítání nás nevyvedlo z míry a hned jsme se pustili do her.

Kluci se během podzimků vrátili o několik století zpět do dob křížových výprav. V roli rytířů se nejprve vyzbrojili a poté vydali na dlouhou

pout' do Svaté země. Během cesty překonávali různé těžkosti, nepříznivé podmínky a taky únavu. Jejich výprava, ale dopadla úspěšně.

Kromě rytířů si kluci taky zahráli na blázny utíkájící z blázince, vcítili se do kůže nevidomých nebo do role upířů. Protože jsme měli celých pět dní, měli jsme dostatek času se vyřádit, měli jsme dostatek času se vyřádit, nechyběl samozřejmě ani fotbal. Za

doby cítili vystaveni, velmi konkrétní podobu.“ Císařský kult a totální nárok na lidi, spojení hospodářské, vojenské a politické moci, to byla tvář zla, která se křesťany té doby chystala pohltit a od níž si křesťané přáli být osvobozeni. Podobně se mohli cítit křesťané 20. století pod vládami států, které náboženství systematicky pronásledovaly.

V listopadu 1989 byly v tomto ohledu prosby křesťanů v našich zemích vyslyšeny – byli zbaveni od zlého v tom smyslu, že padl politický režim ve svém základu zlý, věci dobré již nebyly zakazovány ani trestány, v rámci změn bylo možné plně využít nově ustavený prostor svobody pro jednotlivce i pro Církev. Nespravedlivého a nepřirozeného řádu, nesvobody a útlaku, jsme byli zbaveni. Více svobody však s sebou nese i větší nároky na jednotlivce, který musí obstát v nových zkouškách a pokušeních. Tato svoboda mohla být a někdy také byla zneužita.

Skrze tuto vnější svobodu, která mu byla dána, se však dobrý křesťan v Otčenáši může k Bohu obracet druhým způsobem, kdy začíná prosbou o své očistění na zemi a postupně směřuje vzhůru. Benedikt XVI. píše o pravoslavném starci, který měl „nutkání začít Otčenáš vždy u posledního slova, abychom byli hodni skončit modlitbu úvodními slovy – ‚Otče náš‘. Takto,

prohlašoval, procházíme velikonoční cestou: „Začínáme v poušti u pokušení, vracíme se zpět do Egypta, pak cestou exodu procházíme zastávkami odpuštění a Boží many a skrze Boží vůli dospíváme do země zaslíbené, Božího království, kde nám sdělí tajemství svého jména: ‚Náš Otec‘.“

Když jsme byli před třiceti lety zbaveni vnějšího zla, neocitli jsme se tedy na konci cesty, ale na začátku. Když byl našim dnům vrácen řád a mír, i když třeba jen nedokonalý a dočasný, využijme dobra, kterého se nám dostalo, nejlepším možným způsobem.

František Gert Svoboda

Jak jsme evangelizovali

Z popudu papeže Františka a také našeho jáhna Ivana, jsme na farní radě rozhodli, že se farnost pokusí evangelizovat na ulici před kostelem.

Datum 26. října bylo určeno jako jediné možné. V danou sobotu jsme se sešli v 10 hodin v kostele a po krátkém školení, co děláme a hlavně proč to děláme, jsme se rozdělili. Jedni hráli a zpívali v kostele, další skupinka hrála a zpívala před kostelem. Kdo chtěl, mohl zůstat v kostele a modlit se, nebo vítat lidi, kteří přijali pozvání do kostela. Další pak venku

zvali kolemjdoucí do kostela ke chvíli ztišení, krátké modlitbě, nebo jen k zapálení malé svíčky s úmyslem za někoho, nebo za něco. Před kostelem se staví kluziště, takže zvoucí to měli trochu komplikované.

Ono pozvat někoho do kostela není jen tak. Schválně si to doma zkuste říct jen „jako“, nanečisto. Zvláště, když pozvání přijme jen málo kolemjdoucích.

Odhodlán ke všemu, posílen modlitbou a vzpomínkou na již zmíněného Františka, přidal jsem se do skupinky, která zve. Hudba před kostelem velmi pomáhala, kdo zpomalil, aby se podíval co se děje, minimálně vyslechl naše pozvání.

Myšlenka, která mi běhala v hlavě a doteď na to myslím, byla přibližně tato: „Jsi nástroj Boží. Nikdo nepůjde do kostela, protože mu to řekl nějaký Honza. Bůh ale může všechno, může i skrze Honzu promluvit na ulici k neznámému člověku. No a Honza dostal darem rozum a výřečnost, aby to Bohu moc nekazil.“

Společné úsilí zvoucích a Boží mělo své malé plody. Pozvání se pomaličku začali trosit do kostela, ve kterém bylo tak hezky, že se jim z něj ani moc nechtělo. Někteří říkali, že je to poprvé, co je někdo do kostela pozval.

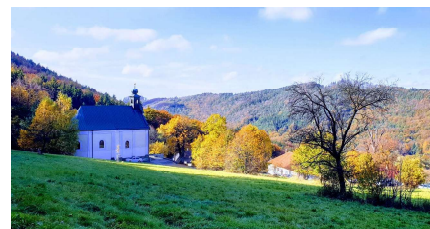
Ve dvanáct jsme skončili a šli si dát něco dobrého na zub. Přitom jsme si povídali o všem možném. Přátelská atmosféra se, snad i díky výborným uzeninám co přinesl Lad' a, přelila z kostela do zákristie.

Velké díky patří muzikantům a zpěvákům. Zvláštní díky pak celé komunitě Emmanuel, jež si akci vzala pod patronát. Lad'ovi díky nejen za uzeniny.

Jestli bude nějaké příště, nevím. Emmanueláci ale tuto formu evangelizace zkouší pravidelně. Pro farnost to byla možnost organizovaná extra, ale snad termín, nebo podzimní předdušičkový shon způsobil, že se nás nekomunitních moc nesešlo. Jestli ale bude nějaké příště, tak já přijdu.

Jan Keprník Keprť

se starší syn rozhněval při příchodu svého bratra, jak bychom se zachovali my na jeho místě, koho v něm vidíme – konkrétní lidi, skupiny lidí. Za tmy a sychravého počasí jsme tak došli do kostela sv. Martina v Pozlovicích na mši svatou, po které se všichni těšili na společnou večeři. Následně se vzala kytara a všichni se dali do zpěvu. Bohužel už bylo moc pozdě, a tak brzy přišla na řadu modlitba kompletáře a spánek. Následující den nás čekala závěrečná cesta do cíle – k Panně Marii na Provodov.

V neděli ráno se dojedly společně zásoby, vše se uklidilo a vyrazilo se na 4 km vzdálené poutní místo Malenisko u Provodova. Cesta utekla velmi rychle. Znovu se zpívalo, modlilo a rozjímalo nad poslední postavou podobenství – nad otcem. Tentokrát bylo úkolem představit si, že jsme celou tu dobu po jeho boku jako další postava děje. Vnímáme, co prožívá, jak se tváří, co říká, co dělá. Začínáme si uvědomovat, že celou tu dobu jsme s Pánem Bohem a že otec z podobenství je věrným obrazem jeho vztahu ke každému z nás.

Všichni po 2 až 3 dnech doputovali až na Provodov, nikdo to cestou nevzdal, nikomu se nic nestalo. V cíli cesty jsme se setkali s Eliškou Remešovou, za kterou jsme se několik měsíců zpátky intenzivně modlili, ačkoli jsme ji osobně neznali, a která byla zázračně vyléčena. Uvítala nás s celou svojí rodinou (bydlí nedaleko) a tetou Anežkou, řeholnicí, kterou známe z víkendovky v Břežanech u Znojma, kde je představenou. Při mši svaté jsme děkovali za uzdravení Elišky i za zdar pouti a prosili za náš národ a jeho představitele. Poté jsme se již auty převezli zpátky do Pozlovic, kde na nás čekal výborný, typicky český, nedělní oběd – smažený řízek. Na ten nás z vděčnosti všechny (bylo nás asi třicet) pozvala rodina Elišky. Poté začala fáze loučení, která byla pro některé opravdu hektická, protože autobusy, na rozdíl od aut, většinou nečekají.

Pár statečných ještě zůstalo k úklidu na zdejší faře, kterou jsme chtěli předat v co nejlepším stavu. Pak už opravdu nastal návrat do reality, ke všedním povinnostem.

Všichni jsme se shodli na tom, že tato pout' byla neopakovatelným zážitkem a hodně nás vnitřně posílila. Nikomu se nechtělo domů, a proto nám nezbyvá nic jiného, než se těšit na nějakou další společnou akci . . .

Klára Kadlčková

dny. Celá víkendovka se nesla v duchu podobenství o marnotratném synu. Spousta z nás ho slyšela mnohokrát, ale kdo se nad ním opravdu pozastavil a rozjímal o tom, co nám chce předat? (Pro zájemce: Tento nádherný příběh, který jsme během pouti rozjímalí několikrát a v různých překladech, najdete v 15. kapitole Lukášova evangelia.)

V první části pouti, při přechodu z Brodu do Prakšic, jsme měli po krátkém úvodu nejprve za úkol v tichu rozjímat nad mladším synem. Proč chtěl utéci z domu, proč rozházel všechn svůj majetek, proč se vůbec vrátil zpátky k otci, proč nebyl potrestán, přestože zasluhoval potrestání, a jestli se i my někdy nestylizujeme do něho a taktéž bez zamyšlení neutíkáme pryč. Následně jsme své dojmy zkonzultovali ve skupinkách. Ani jsme se v nočním pochodu nenadáli, a byli jsme na místě. Převzali jsme si klíče, odložili své věci a ze tmy a zimy přešli

do krásně osvětleného a vyhřátého kostela Krista Krále na noční mši svatou. Po ní následovala večere na faře, na kterou jsme se všichni hladově těšili. Někteří si šli ještě zaběhat a šlo se spát a čerpat energii na další den.

Nový den jsme zahájili modlitbou a snídaní ze společných zásob. Následoval úklid a mohlo se vyrazit na 22 km dlouhou cestu. Vyšli jsme společně s otcem Romanem Kubínem, který s námi zůstal až do oběda, což byl výborný chléb nejčastěji s pikantní klobáskou u jedné kapličky v trávě. Celý den panovala velmi dobrá nálada, bylo krásné počasí, ne takové, jaké se předpokládalo. Čas byl vyplňován spoustou vtipů, nakažlivým smíchem, společnými modlitbami a zpěvem. Procházením loukami jsme narazili na velké množství jedlých hub, takže o druhý chod k večeři bylo postaráno. Kuchařkám k přípravě výborných bedel scházely pouze kmín, který jsme si nakonec vyprosili v hospodě kousek od fary v Pozlovicích, kde bylo v plánu přespát. Předtím v Luhačovicích jsme si udělali krátkou zastávku na doplnění sil zdejšími lázeňskými pramenem, který svým chuťovým profilem ne vždy vyvolal labužnický zážitek. Po tomto kratším rozchodu a odpočinku následovalo další rozjímaní a poté debata ve skupinkách nad podobenstvím – tentokrát o postavě staršího syna. Měli jsme se zaměřit na to, proč

Modlitby matek a co z toho vzešlo

Jakožto novopečené druhorodičky jsme se Kátou Zukalovou před dvěma lety rozhodly obnovit v naší farnosti setkávání inspirované celosvětovým společenstvím Modliteb matek. Naše nadšení doplněné bohatými zkušenostmi Klárky Koukalové nám umožnilo pomalými krůčky rozjet aktivitu, která se od našeho původního záměru malého modlitebního

společenství blízkých kamarádek posunula vlastně úplně někam jinam. A my jsme si opět ověřily, že jsou Boží cesty nevyzpytatelné a vždy požehnané.

V současné době se setkáváme každý druhý pátek na faře u sv. Tomáše a dveře jsou otevřené všem maminkám nejen z naší farnosti, ať už jsou jejich motivace jakékoliv.

Někomu chybí společná modlitba, sice v přítomnosti dětí a hladině hluku, kterou by leckdo označil neslučitelnou s jakoukoliv jinou činností, a kterou už jako zkušené matky v podstatě nevnímáme. ☺ Někdo hledá možnosti zapojení do farní rodiny v nové životní roli. Další holky „jen“ sbírají inspiraci pro vlastní skupinky Modliteb matek, které se tak podařilo za poslední rok založit v Králově Poli a Žabovřeskách. Přes počáteční obavy z neznámého dnes už dobře vidíme, jak je každá nově přichozí obrovským obohacením našeho neformálního a velice otevřeného společenství.

V průběhu dopoledne se modlíme za naše děti, rodiny, kněze i celou farnost. Kromě toho máme, na rozdíl od mše svaté v obklopení dětí, čas a prostor na čtení Evangelia a sdílení svých duchovních radostí i obav. S troškou štěstí se nám občas podaří ulovit i některého z pánů kaplanů na krátké požehnání.

Letošním vyvrcholením naší činnosti byl říjnový víkend, který jsme v počtu 7 rodin strávili na faře ve Volfířově. Úžasné zázemí pro děti a obědy dovážené od karmelitánů umožnily všem rodičům chvíli vydechnout a nestarat se o věci pozemské. V oblasti duchovní nás velice povzbudil při své sobotní návštěvě i na nedělní mši svaté otec Marian z nedalekého Kostelního Vydří. Kromě toho jsme zvládli i pouštění

draků, opékání špekáčků a většina se úspěšně vypořádala i se zapeklitými otázkami ve farním kvízu (k dispozici na vyžádání u autorky článku ☺).

Milé maminky, nenechte se tedy odradit názvem či neznámými tvářemi, a pokud hledáte v naší farnosti útočiště a myslíte si, že je s malými dětmi téměř nemožné soustředit se na modlitbu více než 10 vteřin v kuse, zastavte se za námi! Více informací najdete na nástěnce v zákristii kostela.

PS: Velké poděkování patří paní Koukalové, která každý druhý pátek s velkou trpělivostí snáší neustálé příchody a odchody účastnic, pobíhání ne zrovna tichých dětí, a k tomu je neustále milá a usměvavá!

Veronika Veverka Papoušková

Podzimní pouť mladých

„Co takhle udělat pěší pouť pro mladé?“ zněla otázka při jednom z našich středečních setkání. A protože byli všichni stejně natěšení, rovnou se naplánoval termín na 18. – 20. 10. 2019.

Cílem bylo doputovat z Uherského Brodu až na Malenisko, na Provodov, kde se díky tamní svaté vodě uzdravilo na přímluvu Panny Marie již mnoho nevyлécitelně nemocných.

V pátek 18. 10. v 17 hodin se tedy vyrazilo dvěma auty a jedním přečpaným autobusem, kde se dalo sedět jedině na zemi, z Brna do Uherského Brodu. Nikdo (až na otce Martina)

nevěděl, co nás čeká, s kým se na místě setká a jak bude samotná pouť probíhat. Nikdo (včetně otce Martina) taky nevěděl, jaké bude počasí, které se dle předpovědi nejevilo jako pro pouť ideální, a taktéž jestli to vůbec všichni zvládneme.

Po příjezdu se všichni setkali, kdo ještě nezačal se seznamováním, tak nyní učinil. Všichni jsme si odložili nepotřebné tašky do aut a ta pěší, fyzicky náročnější část pouti mohla začít. Zhruba v půlce cesty do Prakšic, kde byl v plánu nocleh na tuto noc, nám bylo odhaleno téma na následující tři